

Krzysztof Dybciak

"Semiotyczne problemy sztuki teatru", Jerzy Ziomek, "Teksty" nr 2 (1976) : [recenzja]

Biuletyn Polonistyczny 19/4 (62), 124

1976

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

(I) ZIOMEK Jerzy: Semiotyczne problemy sztuki teatru. "Teksty" 1976 nr 2 s. 9-27.

Próba semiotycznej teorii sztuki teatralnej. W spektaklu teatralnym realizowane są rozmaite kody; poprzednie systematyzacje wymieniały kilkanaście tego rodzaju subkodów. Autor systematyzuje znaki sztuki teatru ze względu na aktora, któremu przyznaje najważniejszą rolę. Wyróżnia więc trzy kategorie znaków: wytworzone przez aktora (słowa, gesty, mimika, ruch sceniczny, charakteryzacja, środki muzyczne i rekwizyty), znaki skierowane do aktora i przez niego spostrzegane (dekoracja, rekwizyty, światło, dźwięk - zaliczane do świata przedstawionego), znaki towarzyszące aktorowi (elementy scenografii, światła, muzyki). Dalsza część szkicu poświęcona jest rozważaniom o znaku i tekście teatralnym oraz o realizacjach teatralnych nowatorskich pomysłów inscenizacyjnych.

BP/62/15

K.D.

(II) BARTOS Krzysztof: Zygmunt Łempicki jako krytyk teatralny. "Przegląd Humanistyczny" 1976 nr 4 s. 25-30.

Artykuł poświęcony jest mniej znanej dziedzinie twórczości Zygmunta Łempickiego - krytyce teatralnej. Na podstawie około 280 recenzji opublikowanych na łamach "Kuriera Polskiego" (lata 1927-1936) analizuje autor poglądy wybitnego humanisty dotyczące zagadnień teatru i dramatu. Charakteryzując metodę krytyczną Łempickiego stwierdza, iż: "Zygmunt Łempicki reprezentuje - podobnie jak Karol Irzykowski, Tadeusz Boy-Żeleński, Adam Grzymała-Siedlecki - nurt krytyki teatralnej operującej kryteriami niemal wyłącznie literackimi i mało wrażliwej na wszystkie zjawiska nowatorstwa ideologicznego i estetycznego w teatrze międzywojennym, które zmierzały - z jednej strony - do autonomizacji tej dziedziny sztuki, z drugiej - do umożliwienia teatrowi spełniania funkcji politycznej" (s.29).

BP/62/16

A.Sz.